

[Frank Jensen]

re op af kassen – og det er ved at beskære den ordinære sundhedssektor; og det vil Socialdemokratiet og den nuværende regering ikke.

Så uanset hvordan man vil løse det problem – og det vil regeringen – så skal der flere penge til det, og derfor er der afsat 500 mio. kr. til at løse det presserende problem, det er, at mange mennesker går og venter på hospitalsbehandling.

Så vil jeg sige til hr. Poul Nødgaard: Jeg underkender bestemt ikke, at der i befolkningen kan være utryghed og angst over for det fremmede, over for mennesker, der kommer hertil med en anden kulturbaggrund, men i stedet for at spekulere i denne angst, som Fremskridtspartiet gør, vil jeg langt, langt hellere som folkevalgt politiker bidrage med at gå ud og give reel information om, hvordan reglerne er, og hvor mange der kommer her.

Hr. Poul Nødgaard ved godt, som statsministeren jo gjorde rede for i sin tale, hvor meget det her drejer sig om i penge – jeg kan se, at fru Pia Kjærsgaard sidder og vifter med den meget omtalte rapport: at der i 1993 bliver brugt godt 5 mia. kr., og at der på finanslovsforslaget for 1994 er afsat godt 6 mia. kr.

Men at påstå, at den udgift, der er forbundet med at løse de problemer, vi løser her i landet, og den store indsats, Danmark gør uden for landets grænser med at løse problemer for flygtninge i nærområderne derude, hvor de er, det er simpelt hen at skyde elefanter med kanoner – eller rettere sagt skyde spurve med kanoner. (*Munterhed*).

Helge Adam Møller (KF):

Som gammel soldat vil jeg godt sige til hr. Frank Jensen, at skal man skyde elefanter, så er det altså klogt at anvende noget i næsten kanonstyrrelsen.

Men lad mig tage udgangspunkt i en enkelt af de bemærkninger, som statsministeren gjorde i slutningen af sin tale. Statsministeren sagde, at vi alle skal stå frem og klart sige, hvad vi mener. Det vil jeg så gøre.

Det Konservative Folkeparti ønsker klare stramninger i vores flygtninge- og indvandrerpolitik. Lad mig nævne 8 forslag:

For det første: Flygtninge skal vende tilbage til det land, de er flygtet fra, når der ikke længere er behov for beskyttelse her i landet.

For det andet: Indvandreres retskrav på familiesammenføring skal afskaffes.

For det tredje: Der skal gribes effektivt ind over for kriminelle asylansøgere.

For det fjerde: Kriminelle udlændinge, som har opholdstilladelse her i Danmark, skal kunne udvises hurtigere og mere konsekvent, end det er tilfældet i dag.

For det femte: Asylsagsbehandlingen skal ske langt hurtigere.

For det sjette: Folketingets Ombudsmand bør ikke kunne behandle sager, der er afgjort i Flygtningenævnet; ombudsmanden skal ikke være en overdommer for en anden dommer.

For det syvende: Fremmedsprogede børn skal ikke undervises i deres modersmål i folkeskolen.

Op for det ottende og sidste: Kravene for at opnå dansk statsborgerskab skal skærpes.

Det var otte helt klare og konkrete forslag, som vi senere vil fremsætte som et beslutningsforslag her i Folketinget. Jeg finder, at der er mange gode grunde til at komme med disse forslag. Lad mig nævne nogle af dem:

For 2 år siden modtog Danmark knap 5.000 asylansøgere, sidste år var tallet knap 14.000, og i år bliver det vel 18.000-19.000 – vi ved det ikke nøjagtigt endnu. I begyndelsen af 1992 havde vi 28 asylcentre, i dag har vi 127, altså mere end en firedobling på lidt over 1½ år. Det samlede antal udlændinge i Danmark, altså personer, som ikke er danske statsborgere, er jo næsten fordoblet i løbet af 10 år fra 102.000 i 1982 til mere end 190.000 i november 1993.

Samtidig har vi set, at der i de vesteuropæiske lande er en tydelig tendens til, at færre og færre af de mennesker, der søger asyl, opfylder flygtningekonventionens krav og betingelser for at få det. Anerkendelsesprocenten i Danmark for dem, der søgte asyl, var tidligere 70-80 pct. Den er nu nede på omkring 50 pct. Sagt på almindeligt dansk betyder det, at cirka halvdelen af alle de asylansøgere, der i øjeblikket kommer til Danmark og tilbringer mange måneder eller endnu værre indimellem år i danske asylcentre, ikke er flygtninge, men alene er med til at beslaglægge hundredvis af millioner af kroner – kroner, som med langt, langt større effekt kunne være anvendt dér, hvor flygtningeproblemerne opstår, og derved have hjulpet fem eller ti gange så mange mennesker.

Der er altså efter vores mening behov for en ændret, en samordnet og en langsigtet udlændingepolitik, som gør afgørende op med de se-